

an Abraham
geboren. En
tied an-
wordt uit alle
lus niet meer
ing geschiedt
door het ge-
en niet door
Van de kerk
a geboren zijn
tus, niet den
en in het ge-
we dat, dan
de „natuur”.
ur maken aan
n welbehagen;
i geeft in Zijn
ade” onderge-
tuur” aan de
a degenen die
bij de verga-
ware Christ-
kerk karakter.
heeft, op een
overal, waar
chillende nor-
n daar enger,
geldt dezelfde

JONGELING.

LIJK LEVEN

nieuwe kerk-
d b a a r.
kwam echter
p vrijwel alle
de Bond ook
voren gezegd:
n wij 't niet
i persisterde,
aw ja zijn ja,

het hoofd en
men troostte
51, te Utrecht
Hoofdbestuur:
kerkorde ons
hierop neer-
met de belij-
te zijn tus-
het een histo-
de kerk, toen
Bond behoren
ebben gezegd.
omine van de
nen bereiken;
vloed van het
hand is.....”
ef, Bond durf-
Bond maakt

P. D.

een”

wijze waarop
de z.g. „scheu-
wat daarmee
r waarop dat
a bij de voort-
n een kwestie
ing daarvan!
keerde manier
gelijk haar zo
opte resultaat

alle kracht de
stie aan de
rkelijke strijd
onlijke conflic-
e tellen? Maar
alle kwesties,
den moet, uit

enwel deze: de
met de macht
men. Ze heeft
s s e n geveld.
het. Over niet
k in het kerk-
ngegaan. Maar
chtskracht en
arvoor blijven
n, verantwoor-
at zij spreken,
artoe zij beho-
n vastgestelde

GEEN VERDOEZELING.

De hemel is ons de voltooide schouwplaats van de volmaakte aanschouwers van de definitief uitgewerkte, in niets meer verdoezelde of omnevelde onderscheidingen.

De hemel moge de plaats der krachtigste verbanden zijn, hij is óók de plaats der scherpste onderscheidingen.

Geen plek in 't gansche heelal, waarin zóó duidelijk de lijnen worden gemarkeerd, zóó scherp de grenzen worden afgetekend, zóó levendig de verschillen worden uitgewerkt, en toegespitst, als juist de hemel. K.S.

leeruitspraken uit en zij hernieuwen de eenmaal ge-
velde vonnissen eveneens van dag tot dag! Zo is het
nu eenmaal als kerken het in de naam Gods wagen
haar woord op te heffen in de wereld.

Daarom is door onze synoden steeds aangedrongen
op het, allereerst schriftelijk, bespreken van „het ge-
hele” der uit officiële stukken reconstrueerbare eigen-
lijke oorzaken der geslagen breuk”. Prof. Schilder
sprak in verband met deze kwestie de bekende woorden,
dat men het bij zo'n samenspreking maar heel
welnsig zal moeten hebben over de geschorsten,
en evenmin over de schorsingen, maar
heel veel over de kerkrechtelijke
theorieën die achter deze schor-
singen liggen.

In deze kerkelijke houding hebben alle synoden ge-
trouw volhard. In overeenstemming met haar voor-
gangsters sprak de laatste, de Kamper synode, b.v.
nog weer uit, dat de „gebonden kerken” aanstonds door
ons zullen kunnen en moeten aangehoord wor-
den indien deze blijken b o n d i g e b e s l u t e n
terugkomen van de fatale weg welke sinds 1942/43/44
werd ingeslagen. En nadrukkelijk werd daarbij uit-
gesproken, dat zelfs een besluit, waarin twijfel
werd uitgesproken of wat in 1944/45 geschiedde wel
juist is geweest, voor onze kerken een aanleiding kan
en moet zijn om het gesprek te openen.

In het synodale kamp pakt men deze zaken even-
wel geheel anders aan.

In de greep van de nieuwe kerkelijke mentaliteit
die zich concretiseert in de wil tot en de daad van
„het gesprek” hoorde men over bijna niets dan
over „samenspreking”. Die scheen de panacee voor
alle misère, welke uit de synodale handelingen van
1944/45 was voortgevloeid. Als er de wil tot het ge-
sprek is, is immers de zaak feitelijk reeds voor elkaar!

Men schrijft daar ook rustig, dat de leeruitspraken
niet de eigenlijke oorzaak van het conflict zijn ge-
weest. Die moet gezocht worden in een akelige, sec-
tariëse mentaliteit; in het begeren om in de kerk
baas te spelen; in het ressentiment van een groep,
die de door haar begeerde leiding niet kon grijpen;
in een houding van zelfhandhaving, die zich open-
baarde in koppigheid en halsstarrigheid; in 'n coterie-
geest welke de eenheid der kerken bedreigde.

Hiermee gepaard gaat een onwil om over de feite-
lijke gebeurtenissen te praten. Zeker, het is voor ieder
duidelijk, dat de officiële uitspraken van de synoden
geen druppeltje water in de synodale-dogmatische en
-kerkrechtelijke sterke dank hebben gemengd. De
oude wijn van 1942/46 is nog onveranderd.

Maar vele officiële woordvoerders in het
synodale kamp spreken luide, dat er toch wel heel veel
veranderd is. De „geest” is anders dan die van voor
acht jaar. En men kan artikelen lezen, waarin men
s'n uiterste best doet om aan te tonen, dat hier en
daar toch wel een steentje van de synodale bouwswels
is losgerukt of weggehaakt! Inderdaad is hiervan wel
wat waar! Ieder kan feitelijk de leeruitspraken „aan
zijn laars lappen” zonder gevonnist te worden. En er
worden ongestraft zulke harde dingen aan het adres
der synoden gezegd als de ergste bezwaarden het in
1944 nooit hebben willen of durven doen. Openlijk zegt
men, dat men „afstand moet nemen” van wat de
vroegere synoden hebben uitgesproken. Men wil de
synodale woorden met alle plezier tot „slappende fra-
zen” degraderen. Al werd Prof. Schilder van zware
zonden beschuldigd en uit zijn ambten gedreven en al
werd hij na zijn schorsing aangesproken als Weledele
Zeergeleerde Heer in plaats van als Weleerwaarde
Hooggeleerde Broeder, thans wordt
hij evenals Prof. Grefjdanus — soms zonder enige
reserve — als een getrouwe dienstknecht „geëerd”.

Het is voor ons noodzakelijk al deze verschijnselen
zorgvuldig na te gaan en te overwegen. Het is onge-
oorloofd zich niets aan te trekken van wat „aan de
overzij” geschiedt. Met nadruk heeft ook onze laat-
ste synode immers uitgesproken, dat het tot de roe-
ping der gelovigen behoort, allen, die voor de be-
dreden kerkelijke zonden verantwoordelijk zijn, op
te roepen tot bekering. En daartoe is nodig, dat wij
ons steeds rekenschap geven van wat onder de syno-
dale broeders geschiedt. Waarbij men zich uitein-
delijk altijd moet afvragen of inderdaad de gevallen
beslissingen en besluiten worden veranderd!

We willen in dit artikel op enkele merkwaardige
uitingen wijzen.

Onlangs kon men in een nummer van de Kerkbode
van de „synodale” kerk van Zwolle (dat van 14 Dec.
1951) het volgende lezen:

„Verklaring.

Uit brieven, die af en toe bij onze kerkeraad bin-
nenkomen, blijkt, dat bij vele broeders en zusters van
de Geref. Kerk Art. 31 K.O. ter plaatse, de gedachte
nog steeds (!!!) leeft, dat men in onze kerken „bo-
venschriftuurlijk” gebonden zou zijn aan de opvat-
ting, dat de doop verzegelt inwendige aanwezige ge-
nade (z.g. veronderstelde wedergeboorte). In verband
daarmee wordt hier verklaard, niet als 'n particuliere
mening mijnerzijds, maar als 'n officiële uitspraak van
de Kerkeraad, dat er van een binding in bovenbedoel-
de zin in onze kerken geen sprake is.”

Tot zover dit stuk. Het was ondertekend: C.
H(outman).

Men realiseert zich goed welke de betekenis van dit
officiële kerkeraadsstuk is!

Indien wat hierin staat waar is, dan heeft de sy-
nodale kerk van Zwolle de leeruitspraken omtrent
het genadeverbond aan kant geschoven!

Dan is ook de voornaamste grond voor de schor-
sing van „Cand.” Schilder weggevaallen.

En dan is het dogmatisch geschil op één punt ver-
dwenen!

En het merkwaardige is, dat de synodale gemeen-
schap dat maar laat gaan! In 1944 zou een kerkeraad
die dit zei geschorst zijn! Zonder twijfel.

Eenzelfde geluid als de kerkeraad van Zwolle liet
horen, vernemen we ook van Ds M. Vreugdenhil in
„Waarheid en Eenheid” van 14 Maart j.l. Hij vraagt
daarin: „Mag ik inderdaad leren, dat de doop
voor ieder, die hem ontvangt, pre-
ciese eenderis, al heeft hij niet
dezelfde uitwerking, dat verbond
en verkiezing niet samenval-
len, dat de belofte van het verbond
aan de ongelovige kinderen niet
zo goed toekomt als aan de gelo-
vige, dat de heiliging van de kin-
deren in Christus van de eerste
doopvraag niet een „zaligmaken-
de” heiliging is en dat de eerste
doopvraag dus handelt over de
kinderen zonder uitzonderingen
dat de verbondsbelofte niet is
een onvoorwaardelijke heilstoe-
zegging? Mits al deze dingen mo-
gelijk zijn wil ik de zakelijke in-
houd van 1905 voor mijn rekening
nemen en het goede van onze kin-
deren denken.”

Men lette er op, dat Ds Vreugdenhil opzettelijk het
„houden voor wedergeboren” niet noemt. Wat hij
met zijn uitdrukking „het goede van onze kinderen
denken” beoogt, zegt hij er onmiddellijk bij. Hij be-
doelt er dit mee „dat we niet beginnen
met twijfelen aan de beloften
G o d s. Ik vind de uitdrukking: houden voor weder-
geboren niet misérabel, maar ik ben bang, dat ze
te kort doet aan de waarheid, dat de wedergeboorte
gewerkt wordt als regel door het Woord, dat ze mis-
kent, dat de Bijbel zegt, dat gehele geslachten van
kinderen des verbonds verloren gaan, dat ze licht-
zinnigheid bevordert en mogelijk maakt, dat mensen
met een ingebeelde hemel verloren gaan!”

Wat Ds Vreugdenhil schrijft is zakelijk geheel en
al wat in de bezwaarschriften van 1943 te lezen was.
Het is geheel wat in de Verklaring van Gevoelen staat.
Het is precies dat wat de Synoden nu reeds een jaar
of negen op alle mogelijke en onmogelijke wijzen af-
gewezen hebben. Het is net precies wat feitelijk de
oorzaak werd van de schorsing van zo velen.

Men kan deze dingen alleen met droefheid en ont-
zetting lezen. Hier hebben we het dieptepunt van de
kerkelijke misère, waarmee de synoden de haar vol-
gende kerken hebben gezegd.

Terwijl alles wat Ds Vreugdenhil noemde vele ma-
len werd veroordeeld, wordt het, alsof er niets ge-
beurd is, rustig verkondigd en gepropageerd. En men
weigert te doen wat eis der Schrift is, n.l. in waar-
heid en puurheid te leven en dus te zeggen, ter plaat-
se waar het hoort: dit leer ik en dus aanvaard ik
de leeruitspraken van 1942/46 niet!

Voorts is er geen enkele kerkelijke instantie, die
zelfs maar een zuur gezicht zet tegen wie plechtig
bezworen woorden zo ellendig saboteren. En men zingt
rustig voort over de waarheid en het recht die de
Here wil en handhaaft.

Maar terwijl deze dingen geschreven worden horen
we ook andere geluiden.

Vlak bij Zwolle ligt gelijk men weet Kampen. Daar
is ook een synodale kerk. Van haar daden hebben we
nog onlangs in de Perisschou kunnen lezen. Deze
Kamper synodale kerk heeft niet als die van Zwolle 'n
kerkbode. En daarin werd ook over de synodale leer
geschreven. Speciaal om de tegenstelling tussen die
leer en het gevoelen der vrijgemaakten in het volle
licht te plaatsen.

De redacteur van die Kerkbode, Ds de Vries, be-
toogde toen, dat volgens de belijdenis van zijn kerken
de doop niet voor alle gedoopte leden der kerk het-
zelfde is. Toen hij dat schreef, dacht hij natuurlijk

OP EN OM 'T KERKPLEIN

Kiezers en gekozenen

(Formulier van Enigheid bij de a.s.
Kamerverkiezingen.)

Een van de beklemmende verschijnselen bij ons
huidig kiesstelsel is de verslappung van de band tus-
sen de kiezers en de gekozenen. Een van onze vader-
landse politieke partijen trachtte bij de laatste ver-
kiezingen nog wel in haar propaganda te suggereren,
dat de kiezer, één dag koning, zijn stem mocht uit-
brengen op een mán, één uit honderd — „Maak geen
fouten, kies Jan Schouten! — maar dat is propa-
ganda, een vlag, die de lading niet dekt. Want de
waarheid is, de dusgenaamde democratie ten spijt,
geen mán kiest, maar een nummer, een lijst, een pro-
gram, een plan, een partij. En staande in het kies-
hokje — de weg daarheen is geen Manpad meer —
moge de kiezer al anders willen, hij moet stemmen
op een nummer, een lijst, een program, een plan, een
partij: daar staat hij, hij kan niet anders.

Welk nummer, welke lijst, welk program, welk plan,
welke partij, daarover zijn wij, vrijgemaakten, het niet
méér, of misschien mag ik zeggen: nóg niet eens.
Tenminste niet allemaal.

Maar ik vond voor ons allemaal een naar het mij
wil voorkomen zéér reformatoisch formulier-van-
enigheid bij onze geestelijke vader Johannes Calvijn.
In een preek over de zonen van Eli en dazelfver slap-
pe vader. Een woord aan de kiezers. Calvijn leed niet
aan politiephobie, aan vrees voor de politiek. Ook
was hij niet bang voor politiek op de kansel, gelijk
sommige bleekneuzen onder zijn zonen. Maar hij
vreesde God. Hoor maar: „En op uw beurt, gij vol-
ken, aan wie God goedertieren de vrijheid verleend
heeft uw eigen magistraten te verkiezen, wacht er u
voor bij uw verkiezingen tot zulk een hoge waardig-
heid onvromen te verheffen, ongodvruchtige mannen
of schaamteloze windbuilen, opdat gij niet zondigt
tegen de Majesteit Gods en haar berooft van de ere,
die haar toekomt”.

Onvrome mannen.
Ongodvruchtigen.
Schaamteloze windbuilen.
Die vinden we bij ons in de buurt niet, zegt iemand.
Laat hij niet vergeten, dat Calvijn zulke kwalifica-
ties nog wel eens weggaf aan wat wij nette christen-
mensen zouden noemen, maar die niet brándden, blij-
kens woord en daad, voor de Majesteit van God en
voor haar eer!
Kiest mannen!
Zoekt mannen!
Geve hen God.
Vrome mannen.
Godvruchtigen.
Geen windbuilen, maar vol des Heiligen Geestes!

D. E. C.

niet aan het feit, dat niet alle gedoopten de vrucht
van de aan hen bediende doop ontvangen. Want daar-
omtrent is, geloof ik, geen verschil, zelfs niet onder
de bonte massa van allen die zich gereformeerd
noemen.

Neen, Ds De Vries betoogde dat de doop reeds
in en bij zijn bediening aan de kinde-
ren niet voor alle kinderen gelijk is. Hij schreef
immers letterlijk: „de belijdenis noemt de doop het
sacrament van wat Christus voor het verbondsfolk
gedaan heeft. Gedáán heeft.....! Dat is méér dan
een belofte geven, waarvan de vervulling onzeker
blijft. Het gaat hier om het zaad der verkiezing.
Daarvoor heeft Christus aan het kruis gehangen en
Zijn bloed gestort. En de doop is de verzeg-
eling van de door Christus' heils-
werk gerealiseerde genade, die toekomt
aan de „kinderen der belofte”. En naar het spraak-
gebruik van Paulus zijn dat niet de dopelingen zon-
der meer, maar de dopelingen, aan wie de belofte
vervuld wordt”.

Ik ga op deze redenering niet in.
Hoewel ze aan alle kanten kraakt en rammelt.
Op één ding wil ik wijzen!
Dat is dit, dat volgens Ds De Vries de doop naar
synodale opvatting de verzegeling is van
een alleen aan de uitverkoren kin-
deren toekomende gerealiseerde
genade. De doop verzegelt iets dat alléén aan
het zaad der verkiezing toekomt.

Zie dit is de onvermijde synodale wijn!
Het ging en gaat bij de synoden inderdaad om deze
„waarheid”. Het ging en gaat bij de synoden inder-
daad om de stelling, dat de sacramenten aanwezige
genade verzegelen!

Wie het anders zegt liegt, opzettelijk of onopzet-
telijk!

En wie dit niet van harte en ten volle leert, sabo-
teert de synodebesluiten en leeft op onwaarachtige,
oneerlijke wijze in de kerk, dat is: voor 's Heren aan-
gezicht.

Wil men — om nu eens niet de officiële stukken
te citeren — een betrouwbare getuige?